

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 2648/17
Дана 23.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Драгојловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Градске општине Стари град, Београд, чији је законски заступник Правобранилаштво Градске општине Стари град, Београд, Македонска 42, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, Кнеза Милоша 20, ради поништаја решења број: 465-02-472/2013-07 од 15.12.2016. године, са заинтересованим лицима А.А. из ..., Б.Б. из ..., В.В. из ... и Г.Г. из ..., које заступа пуномоћник Константин Ранков, адвокат из Зрењанина, Краља Петра Првог број 3, у предмету експропријације - оглашавање решења ништавим, по одржаној усменој јавној расправи, дана 22.10.2019. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Градска општина Стари град, Београд, да заинтересованим лицима А.А. из ..., Б.Б. из ..., В.В. из ... и Г.Г. из ..., надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 41.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, по жалби заинтересованих лица, поништава се решење Одељења за општу управу, имовинско - правне и стамбене послове Управе Градске општине Стари град у Београду IV-01/16 број: 465-4/13 од 07. марта 2016. године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак. Наведеним решењем првостепеног органа од 07.03.2016. године, оглашава се у целости ништавим

решење о експропријацији број 465-35/88 од 26. јула 1989. године, Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене, грађевинске и имовинско-правне послове општине Стари град у Београду, као неизвршиво, с тим да се даном правноснажности овог решења поништавају правне последице које је произвело решење 465-35/88 од 26. јула 1989. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 22.02.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да се разлози туженог органа изнети у оспореном решењу, којим се поништава решење првостепеног органа од 07. марта 2016. године, не могу прихватити ни као основани ни као тачни. Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења несумњиво утврђено да је решењем СО Стари град број 06-113/88 од 31.05.1988. године, уступљено уз накнаду Основној заједници за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве општине Стари град, а ради привођења намени, изграђено грађевинско земљиште површине 261 м² са објектима у улици ... број ... на кп. ... КОБ1, при чему је решењем Секретаријата за урбанизам, комунално-стамбене, грађевинске и имовинско правне послове број 06-22/91 од 26.03.1991. године, одузето градско грађевинско земљиште и то од Градског друштвеног фонда за грађевинско земљиште и путеве, као правног следбеника наведене Основне заједнице за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве општине Стари град, због чега је крајњи корисник експропријације изгубио правни основ за предузимање радњи у циљу привођења локације урбанистичкој намени, с тим да се са истих разлога ни стан који је био предмет експропријације више није могао употребити у сврху ради које је експропријација извршена. Код наведеног, по оцени тужиоца, јасно је да је решење о експропријацији, са наведених разлога, изгубило правну сврху доношења. Такође указује да су апсолутно неприхватљиви наводи туженог органа да је ГО Стари град, као корисник експропријације, могла да предметно земљиште уступи другом инвеститору који би локацију привео намени. Ово стога што се грађевинско земљиште, као и неки од посебних делова објекта у коме се налази предметни стан, налазе у режиму приватне својине трећих лица и исти нису били предмет експропријације, нити, према данас важећим законским одредбама могу бити, из којих разлога ГО Стари град, као корисник експропријације, након што је дошло до одузимања градског грађевинског земљишта крајњем кориснику експропријације, није могла да то земљиште, како погрешно наводи другостепени орган, уступи другом инвеститору ради привођења локације намени, будући да би свако решење којим би градско грађевинско земљиште на предметној парцели било уступљено неком другом инвеститору било ништаво из разлога немогућности његовог извршења. Тужилац такође указује на одредбе Закона о експропријацији, који је био на снази у време доношења решења о експропријацији, као и одредбе важећег Закона о експропријацији, истичући, у вези са тим, да према важећим прописима више није могуће да се, ради изградње једног стамбеног објекта, изврши експропријација другог стамбеног објекта. Сагласно свему наведеном, и при чињеници непостојања јавног интереса, по оцени тужиоца јасно је да Градска општина Стари град, као корисник експропријације по решењу од 26.07.1989. године није могла, нити може предметно грађевинско земљиште, након што је исто одузето претходном крајњем кориснику, да уступи другом инвеститору, какво становиште је заузео и Врховни суд Србије у пресуди У. бр.

1332/2002 од 09.10.2002. године. Такође истиче да су предметна парцела и објекат у међувремену били и предмет поступка реституције, тако да, и са те стране, постоји немогућност додељивања предметне парцеле другом инвеститору ради њеног привођења намени, с обзиром да би претходно требало извршити експропријацију градског грађевинског земљишта и посебних делова објекта који су били предмет враћања у поступку реституције, што такође није могуће због непостојања јавног интереса за експропријацију по важећим прописима. Сматра да би прихватање става другостепеног органа имало за последицу да се експропријација врши само са циљем да Градска општина Стари град, након што ранијим власницима, односно њиховим правним следбеницима исплати накнаду, експроприсани стан додели трећем лицу на коришћење односно у закуп, а што је противно самој сврси експропријације и исто би било у директној супротности како са законом, тако и са Уставом загарантованим принципима заштите права својине. Предлаже да, са наведених разлога, суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, достављеном Управном суду дана 03.04.2017. године, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Заинтересована лица, у одговору на тужбу, достављеном Управном суду дана 18.04.2017. године, преко пуномоћника, оспоравају наводе тужбе у целисти истичући да се у предметном случају ради о очигледној намери тужиоца да одуговлачи поступак и злоупотреби права, све противно члану 6. став 1. и чл. 7. и 14. Закона о општем управном поступку. У вези са тим указује на чињенице да је основно решење донето још 26. јула 1989. године и да је од доношења истог протекло већ 30 година. Такође истичу, да тужилац не наводи да је у тој правној ствари већ вођен управни спор у предмету Управног суда 18840/13 у ком спору је донета пресуда којом је тужба тужиоца одбијена и исти обавезан на накнаду трошкова управног спора, којом пресудом се суд мериторно изјаснио, са којих разлога налази да су испуњени услови за прекоредно решавање по предметној тужби и доношење одлуке суда у спору пуне јурисдикције. Такође наводе да је пред Првим основним судом у Београду у току ванпарнични поступак ради одређивања правичне накнаде за експроприсану некретнину и да тај поступак пред судом такође траје више од 27 година, у ком поступку је тужилац, као противник предлагача, такође тражио прекид ванпарничног поступка до окончања овог управног спора. Изјашњавајући се на наводе тужбе, заинтересована лица указују да непокретност у ... број ..., на катастарској парцели ..., није само објекат заинтересованих лица, већ да је у питању више стамбених објеката који су правноснажним решењем тужиоца од 27.03.1989. године експроприсани у целисти и уз накнаду, те да је цела некретнина прешла у друштвену својину на основу ДУП-а у корист општине Стари град; да су у тој згради имали своје станове и други власници, које у одговору наводе, те да су исти остварили правичну накнаду на основу правноснажног решења Првог општинског суда у Београду бр. 1Р 159/1998, које решење је донето као делимично и које је постало правноснажно дана 12.05.1999. године. Према оцени заинтересованих лица, очигледно је да се експропријација, односно предметно решење, може спровести јер је и у катастру својина прешла на општину а накнада за експропријацију исплаћена је осталим сувласницима, из чега произлази очигледна злоупотреба права на штету овде заинтересованих лица. Са

наведених разлога, предлажу да суд након одржане усмене расправе, одбије тужбу у целости и заинтересованим лицима накнади трошкове управног спора и то на име састављања поднеска износ од 36.000,00 динара увећано за 150%, што укупно износи 90.000,00 динара, на име евентуалне расправе у укупном износу од 88.000,00 динара, као и на име судске таксе у износу од 2.000,00 динара.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09) прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 22.10.2020. године, одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваних странака, у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је поступак у предметној правној ствари покренут по предлогу тужиоца за оглашавање ништавим решења Секретаријата за урбанизам, комунално стамбене, грађевинске и имовинско правне послове општине Стари град број 465-35/88 од 26. јула 1989. године а све са разлога што је решењем Скупштине општине Стари град I-01 бр. 06-22/91 од 26.03.1991. године, стављено ван снаге решење СО Стари град број 06-113/88 од 31.05.1988. године, којим је уступљено градско грађевинско земљиште Основној заједници за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве општине Стари град, за изградњу станова за расељавање. Из списка предмета такође произлази да је оспорено решење донето у извршењу решења Министарства финансија Републике Србије број 465-02-00472/2013-07 од 12.11.2013. године, којим је поништено претходно решење првостепеног органа број 465-1/13 од 11.03.2013. године, а које решење туженог органа је, по тужби Градске општине Стари град, потврђено у управном спору пресудом Управног суда 18 У. 18840/13 од 27.11.2015. године. Из списка предмета такође произлази да је првостепени орган, решавајући у поновном поступку, позивајући се на одредбе члана 257. тачка 3. и 258. став 1. Закона о општем управном поступку, донео одлуку којом се оглашава у целости ништавим решење о експропријацији број 465-35/88 од 26. јула 1989. године, и да се даном правноснажности тог решења поништавају правне последице које је исто произвело. Наведену одлуку првостепени орган је донео након што је у поступку у коме је странкама омогућено учешће, утврдио да је у конкретном случају, решењем Скупштине општине Стари град I-01 број 06-113/89 од 31.05.1988. године, уступљено уз накнаду, а ради привођења намени Основној заједници за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве општине Стари град, изграђено грађевинско земљиште површине 261 м², са објектима у улици ... венац број ..., на кп. ... КОБ-1, на основу детаљног урбанистичког плана блока између улица Дринчићеве-Кнез Милетине и Гундулићевог венца, а ради изградње стамбених објеката, те да је за те потребе експроприсан у потпуности уз накнаду и прешао у друштвену својину-у корист општине Стари град а за потребе ОСИЗ-а за комуналне делатности, грађевинско земљиште и путеве општине Стари град, двособан стан број 6, на првом спрату лево, у ул. ... број ..., постојећи у згради на кп. ..., КОБ-1, ЗКУЛ ..., носиоца права својине ..., са 1/2 идеалних делова, ... са 1/6 идеалних делова, В.В. са 1/6

идеалних делова и Г.Г. са 1/6 идеалних делова, све ради изградње стамбених објеката у наведеном блоку; да је у току поступка утврђено да је Д.Д. преминуо, и да су његови наследници А.А., В.В., Г.Г. и Б.Б., као и то да је Решењем Скупштине општине Стари град I-01 број 06-22/91 од 26.03.1991. године, одузето градско грађевинско земљиште Градском фонду за грађевинско земљиште и путеве, као правном следбенику напред наведене основне заједнице, које земљиште је било уступљено за изградњу станова, и тиме стављено ван снаге решење СО Стари град од 31.05.1988. године, на који начин је престала да постоји сврха и основ за извршење експропријације предметног стана. По оцени првостепеног органа, губљењем намене за коју је експропријација извршена престао је да постоји и основ за експропријацију-јер нема изградње у конкретном случају, односно разлога за извршење решења о експропријацији. Решавајући по жалби заинтересованих лица изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, тужени орган је нашао да су наводи жалбе основани, све имајући у виду да првостепени орган, у поновном поступку, није поступио по примедбама из решења туженог органа од 12.11.2013. године, које је потврђено пресудом Управног суда у предмету У. 18840/13 од 27.11.2015. године. Дајући разлоге за донету одлуку, тужени орган је навео да је одлука као у диспозитиву ожалбеног решења неправилна, и заснована на погрешној примени одредбе члана 257. тачка 3. Закона о општем управном поступку, сагласно којој се ништавим оглашава решење чије извршење није могуће, а све имајући у виду фактичку и правну немогућност извршења. Код наведеног, по оцени туженог, разлози које је првостепени орган навео у образложењу решења не представљају основ да се утврди да извршење предметног решења није могуће, јер чињеница да је, решењем Скупштине општине Стари град I-01 број 06-22/91 од 26.03.1991. године, крајњем кориснику експропријације одузето градско грађевинско земљиште које му је било уступљено за изградњу станова за расељавање, не води закључку да је престала да постоји сврха и основ за извршење решења о експропријацији, с обзиром на то да је општина Стари град, као корисник експропријације према решењу број 465-35/88 од 26. јула 1989. године, могла да предметно земљиште уступи другом инвеститору, који би локацију привео намени. Са наведених разлога тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку којом је поништио решење првостепеног органа и предмет вратио на поновни поступак по примедбама изнетим у образложењу тог решења.

Одредбом члана 257. тачка 3. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр. 30/97 и 31/01 и „Службени гласник РС”, бр. 30/10) прописано је да се ништавим оглашава решење чије извршење није могуће.

Код утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је у поступку по жалби заинтересованих лица поништио решење првостепеног органа IV-01/16 број: 465-4/13 од 07. марта 2016. године. Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу решења првостепеног органа од 07.03.2016. године, повређена одредба члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, јер првостепени орган, иако дужан, у поновном поступку није поступио по примедбама из решења другостепеног органа број: 465-02-472/2013-07 од 12.11.2013. године и дао јасне разлоге за донету одлуку. Имајући у виду да је одредбом члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку, прописана обавеза

првостепеног органа да у свему поступи по другостепеном решењу, као и да је одредбом члана 199. став 2. истог закона, прописано да решење, између осталог, мора да садржи утврђено чињенично стање и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а које разлоге првостепено решење не садржи, то је правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем поништио решење првостепеног органа, правилно налазећи да разлози које је првостепени орган навео у образложењу ожалбеног решења, не представљају основ за закључак да извршење решења о експропријацији није могуће. При наведеном, осим позивања првостепеног органа на одредбу члана 257. Закона о општем управном поступку, првостепени орган у ожалбеном решењу није навео ни по којој тачки из члана 257. Закона о општем управном поступку поступа, односно норму на којој заснива донету одлуку.

Ценећи наводе тужбе и разлоге које тужилац износи, а који се односе на могућност експропријације, према законским решењима ранијег и сада важећег Закона о експропријацији, Управни суд је нашао да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету. Ово стога што предмет овог управног спора није оцена законитости решења о експропријацији предметне парцеле, нити оцена испуњености услова за доношење решења о експропријацији, који поступак је окончан правоснажним решењем од 26.07.1989. године, већ постојање законских разлога за оглашавање правоснажног решења ништавим, у смислу члана 257. став 3. Закона о општем управном поступку. С тим у вези, по оцени Управног суда, правилан је закључак туженог органа да разлози првостепеног органа, и то: да у конкретном случају не постоји инвеститор објекта; да је грађевинско земљиште које је било уступљено за изградњу одузето од субјекта коме је било уступљено; да не постоји сврха ни намена у ком циљу је експропријација извршена, не претстављају основ за одлуку органа да извршење решења од 26. јула 1989. године није могуће.

Без утицаја су на другачију одлуку суда, и наводи тужиоца којима се позива на одлуку Врховног суда Србије број 1332/2002 од 09.10.2002. године, све имајући у виду да је наведена одлука донета у предмету са другачијим предметом спора и при битно другачијем чињеничном и правном стању ствари.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. истог закона, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Решавајући о захтеву заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је нашао да је захтев делимично основан, те да су заинтересована лица имала трошкове за састављање одговора на тужбу од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, увећано за 50% за другу и сваку наредну странку, што укупно износи 41.250,00 динара, сагласно Тарифном броју броју 43. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, број 121/12...99/20), па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку. Суд није признао

заинтересованим лицима тражене трошкове преко досуђеног до траженог износа од 90.000,00 динара на име састављања одговора на тужбу, јер ови трошкови нису опредељени према АТ, као ни на име приступа расправи одржаној дана 22.10.2020. године, будући да пуномоћник заинтересованих лица истој није приступио. Суд, такође, није признао заинтересованим лицима накнаду на име судских такси, будући да те трошкове нису имали сагласно Закону о судским таксама („Службени гласник РС”бр. 28/94...95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.10.2020. године, 17 У 2648/17

Записничар
Јелена Драгојловић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ